Les aventures de Jimmy Tousseul

DOX

134

In Australia

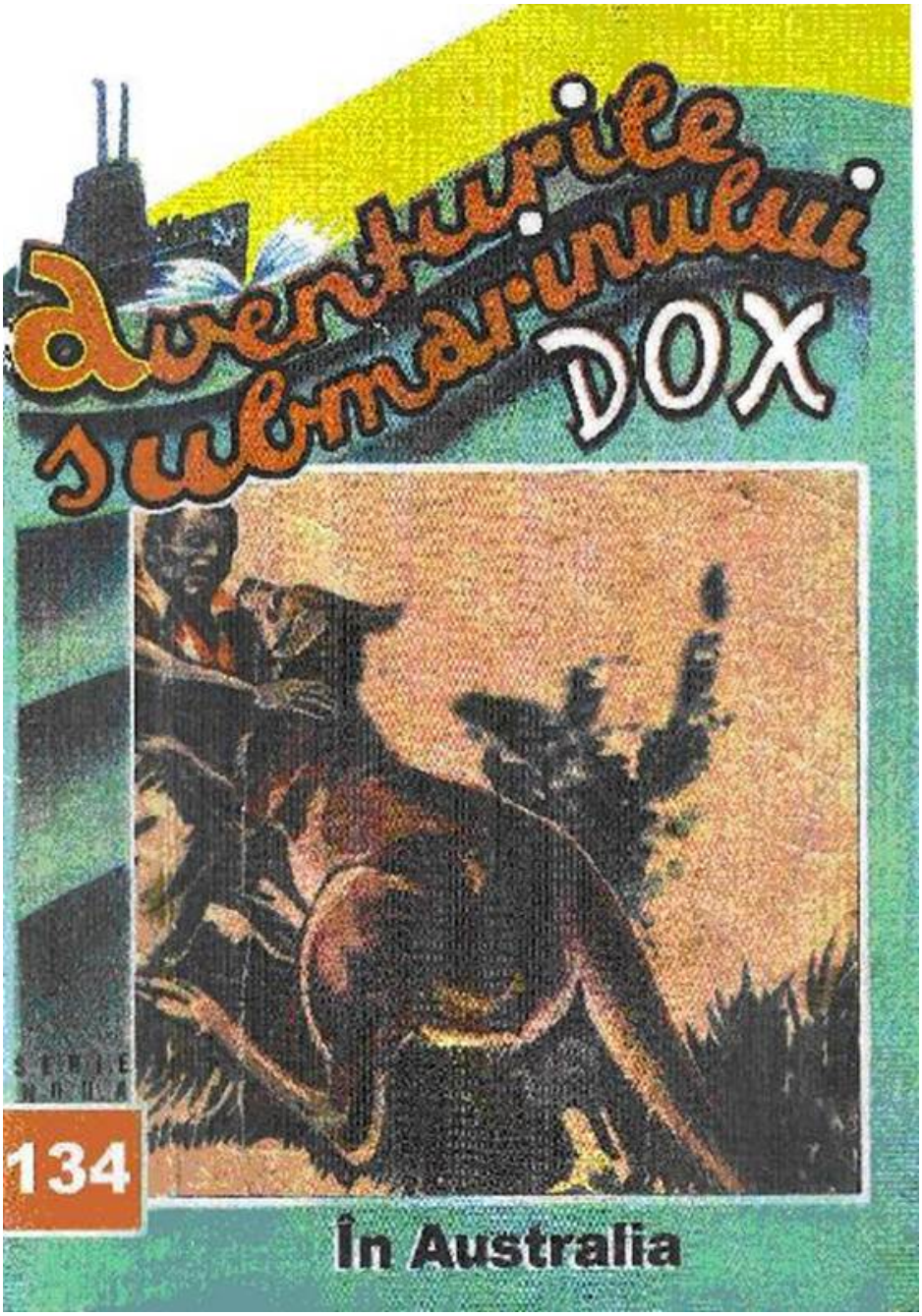
Aventurile submarinului DOX
134
În Australia

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De l

Nr. 134

ÎN AUSTRALIA

Traducere de

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
TAINA LUI „CORMORAN”

DOCTORUL BERTRAM povesteşte lui George:

— „Căpitanul Dawson era cunoscut ca om original. De douăzeci de ani conducea vasul de cinci mii de tone „Cormoran” între coasta răsăriteană a Americii de Sud, prin Africa, spre Australia şi înapoi.

Cele treizeci de cabine ale vaporului erau veşnic ocupate. Printre globtrotterii[1] şi negustorii care se îmbarcau în Africa sau India, devenise modă să călătorească cu Mac Dawson. Şi asta numai pentru că era grozav de mojic.

Grosolănia lui devenise de-a dreptul proverbială, dar era în acelaşi timp un marinar neîntrecut.

De data asta „Cormoran” naviga direct spre Australia. Între Buenos şi Adelaida nu atingea deloc uscatul.

Ca niciodată, rămăseseră multe cabine goale. Şeful poliţiei din Buenos Aires ne povestise multe despre „Cormoran”, care nu mai era vechiul vapor de odinioară, ci fusese cu totul modernizat abia de curând. Şi deoarece stăruise asupra faptului că toate cabinele erau mereu ocupate, ne mirarăm mult ca în douăzeci din ele nu se afla nimeni.

Ca de obicei, eu cu Marian luarăm împreună o cabină, în vreme ce Pongo o ocupa pe cea alăturată. Tot bagajul nostru se compunea din raniţe cu diferite lucruri trebuincioase, armele noastre şi cartuşe din belşug.

Ne scoaserăm repede cele de nevoie pe care le aşezarăm unde trebuia, apoi o luarăm pe coridorul larg ce despărţea cabinele de parapet.

Şi iată că şi avurăm prilejul să facem cunoştinţă cu mojicia căpitanului. Vecinul nostru din cabina de pe partea cealaltă, un american tipic, ceva mai în vârstă, tocmai ieşea şi el din cabina sa, când dădu cu ochii cu Pongo al nostru. Imediat americanul striga furios:

— Cum a ajuns negrul acesta în clasa întâia? Asta e ceva nemaiauzit!

Marian se-ntoarse repede spre yankeu, care amuţi sub privirea de oţel a prietenului meu. Apoi acesta spuse cu glas potolit, dar destul de tare ca s-audă şi câţiva călători care ieşiseră din cabine atraşi de larma făcută de american:

— Negrul acesta este prietenul nostru şi orice jignire adusa lui ne atinge şi pe noi. Îndrăznesc să spun ca el merita mai curând să călătorească la clasa întâia, decât alţii care se enervează dintr-o astfel de pricină.

Americanul se făcu vânat de manie, dar nu cuteza să răspundă ceva. Deodată, însă, spuse:

— A, iată că vine căpitanul – mă voi plânge lui.

Abia acum îl văzurăm pentru întâia oară pe Mac Dawson, despre care auzisem atâta. Fui cam dezamăgit, căci îmi închipuisem un uriaş cât toate zilele şi când colo se ivi un omuleţ uscăţiv, cu mustaţă albă, rară şi favoriţi la fel.

Americanul se repezi la el şi protestă iarăşi împotriva prezenţei unui negru în clasa întâia. Dawson îl ascultă liniştit, apoi când americanul tăcu, văzui ochii negri scânteind de energie.

Americanul se dădu un pas înapoi şi Dawson răspunse cu asprime:

— Dacă te consideri drept un om mai nobil, Mister John Sullivan, atunci voi pune să se oprească imediat vaporul şi vei fi condus la ţărm cu o barcă de salvare. Te rog, hotărăşte-te!

Sullivan amuţi pentru o clipă, vru să spună ceva, dar sub privirea aspra a ochilor negrii, începu să bâlbâie:

— Nu… nu, trebuie neapărat să mă duc în Australia…

— Bine! îi tăie Dawson cheful de vorbă.

— Atunci poţi rămâne pe bord. Dar te opresc cu energie să insulţi pe ceilalţi pasageri, altminteri te debarc în cel mai apropiat port.

Sullivan se făcu roşu ca sfecla, se întoarse şi alergă furios în cabina lui. Mac Dawson, însă, se apropiă de Marian şi-i întinse mâna.

— Mă bucur că te cunosc, domnule Farrow – zise el, scurt – de asemenea pe Bertram şi pe Pongo al dv.

Ne strânse şi nouă mâinile, ceea ce uimi foarte mult pe călătorii aflători în apropiere. Un bătrân, a cărui înfăţişare dovedea că-şi petrecuse viaţa la Tropice, clătină capul peste măsură de mirat. Probabil că nu se mai întâmplase ca Dawson să fi strâns vreodată mâna unui călător.

— Aş vrea să va vorbesc fără martori – urmă căpitanul – îmi daţi voie să vă poftesc în cabina mea.

— Cu plăcere, domnule căpitan! răspunse Marian.

Şi spre şi mai marea uimire a călătorilor, Dawson ne conduce în cabina lui. Îmi venea să râd de mutrele marinarilor care nu mai văzuseră aşa ceva. Cabina căpitanului părea să fie „tabu” pentru toţi ceilalţi oameni.

Şi Dawson spuse chiar, după ce luarăm loc în fotoliile încăpătoare de piele:

— De douăzeci de ani încoace e pentru întâia oară că un călător intră în cabina mea. Dv. ştiu însă cine sunteţi. Pe vremea aceea am suferit o mare dezamăgire, m-am înşelat cu privire la un om care îmi devenise drag. De atunci m-am retras faţa de oameni şi am devenit căpitanul original şi mojic – cum mă cunoaşte lumea.

— Îţi mulţumesc pentru această dovadă de încredere, domnule căpitan – zise Marian, când Dawson tăcu – cum ţi-am putem fi de folos?

Căpitanul dădu din cap.

— E frumos când un om ghiceşte îndată despre ce e vorba – zise el – da, domnilor, vreau să vă cer un serviciu. Poate c-ar fi ceva mai mult, ceva pentru un detectiv, dar după cele ce-am auzit şi citit despre dv., aţi fi oamenii potriviţi pentru aceasta. Poate c-aţi auzit că a devenit un fel de sport – sau modă, dacă vreţi – o călătorie cu mine şi vă veţi fi mirat că de data aceasta sunt atât de puţini călători pe bord. Păi să vedeţi de ce: în ultimele cinci călătorii s-au făptuit furturi de necrezut pe vapor şi oameni foarte bogaţi au fost jefuiţi de sume importante – asta într-un chip atât de dibaci încât până acum nimeni n-a putut dezlega taina.

— Şi ceri de la noi să facem pe detectivii? întrebă Marian, râzând. Bine, domnule Dawson, fie! Ai vreo bănuială asupra cuiva?

— Nici una, domnule Farrow. Pe puţinii pasageri care în ultimele călătorii s-au folosit în mai multe rânduri de „Cormoran", îi cunosc de ani de zile. Şi cat priveşte echipajul, sunt toţi oameni pe care îi am de mult timp în serviciu şi aş pune mâna în foc pentru ei.

— Atunci eu voi răspândi vestea că am adus cu mine o adevărată comoară de pietre preţioase din Brazilia – zise Marian – şi astfel cred că s-o arăta iar misteriosul hoţ. Dar cine e John Sullivan acela care şi-a îngăduit să fie atât de obraznic faţă de Pongo al nostru?

— Nu-l cunosc. Călătoreşte pentru întâia oară cu mine. În registru s-a înscris ca negustor de bumbac şi are paşaportul în regula. Trebuie să fie foarte bogat, căci am văzut la el un pachet cu bancnote de câte o mie de lire sterline. Cu toate acestea îl voi debarca frumuşel dacă îşi va mai îngădui să spună ceva împotriva lui Pongo al dv.

— Îţi mulţumesc, domnule Dawson – spuse Marian.

Apoi privi ţintă pe căpitan şi întrebă:

— Şi cealaltă chestie – ce-i cu ea? Sunt aproape sigur ca mai ai ceva pe inimă, ţi-am putea fi de folos şi în altă privinţă?

Dawson ne uită uluit la prietenul meu, apoi dădu din cap:

— D-ta chiar ca citeşti în sufletele oamenilor, domnule Farrow. Da, aş mai avea o rugăminte. De la şeful poliţiei din Buenos Aires am auzit ca dv. căutaţi o doamnă la Melbourne. Ai vrea să pătrunzi ceva mai înăuntrul ţării, de hatârul meu?

— Mai e vorba! Nu scăpăm prilejui să cunoaştem oameni şi lucruri noii.

— Spuneam înainte că acum douăzeci de ani am fost înşelat de un om. Era cel mai bun prieten al meu, care m-a jefuit de o sumă mare. Individul se numeşte Connor Barring. Când a şters putina, singura mea soră, Mary, a plecat cu el. Trebuie să fie amândoi pe undeva în inima Australiei. Asta am auzit întâmplător acum vreo doi ani. Domnule Farrow, vrei să-ncerci să afli ceva despre sora mea? Ţi-aş fi foarte recunoscător.

— Ţi-am făgăduit-o doar – zise Marian – şi-mi voi da toată silinţa.

— Atunci îţi mulţumesc – adică vă mulţumesc la toţi. Şi cabina mea este oricând deschisă pentru dv., domnilor.

Ne strânse încă odată mâinile, apoi ne conduse la cabinele noastre? Sub privirile uimite ale călătorilor şi marinarilor.

Când ne strânse acum iarăşi mâinile, tocmai ieşea Sullivan din cabina lui. Aruncă o privire furioasă spre grupul nostru şi se depărtă în grabă. Privirăm zâmbind după el, iar căpitanul zise:

— Un individ cam antipatic. După înfăţişare şi mişcări îmi aminteşte de alt călător, pe care l-am avut odată. Şi ochii săi îmi par cunoscuţi. Nu cred să vă mai caute pricină, domnilor.

— Nici eu nu cred – răspunse Marian, râzând – şi acum, domnule căpitan, primeşte încă odată făgăduiala noastră că vom depune toate silinţele să rezolvăm amândouă chestiile d-tale.

Când furăm în cabina noastră zisei, râzând:

— Ciudat, zău aşa! Abia punem piciorul pe vapor, că ni se şi dau însărcinări de detectivi.

— Şi mai avem o misiune şi pentru Australia – spuse Marian – ei, vom vedea ce-o mai fi. Peste câteva minute va suna gongul pentru masă. Pongo va rămâne, de sigur, în cabina lui, ca de obicei. Noi vom vorbi tare, în nemţeşte, despre comorile pe care le-am descoperit în Brazilia. Ca scop al călătoriei noastre în Australia vom pomeni în cursul convorbirii că suntem aşteptaţi în Melbourne de un milionar englez, care a acceptat telegrafic oferta noastră de vânzare. Sunt încredinţat că vom avea apoi vizita hoţului, dacă se află printre călători. A! Uite că sună gongul! Vezi de-ţi joacă bine rolul!

Intrarăm în sala de mâncare şi la dorinţa lui Marian stewardul ne arătă o masă care se afla cam într-un colţ al încăperii.

Dawson ne salută scurt; el mânca la o masă din apropiere, împreună cu primul ofiţer şi secundul. După ce sorbirăm supa minunată, Marian se întinse în scaun şi zise destul de tare să s-audă toţi:

— Ha, ha, Robert! Bănuieşte oare cineva că avem în raniţele noastre pietre scumpe în valoare de zece mii de lire sterline? Ia gândeşte-te, zece mii de lire! Atâta vrea să dea milionarul australian. Nu te-ai fi aşteptat la asta când am descoperit templul cel vechi în pădurea seculară – nu e aşa?

Răspunsei, firește, în acelaşi sens prietenului meu, apoi aruncai o privire temătoare prin săli şi şoptii:

— Mai bine să nu vorbim, căci poate o fi cineva care înţelege nemţeşte.

— Bine zici – făcu Marian – dar avem un somn uşor şi nimeni nu ne poate jefui pe noi. Hai noroc, Robert!

Ciocnirăm paharele şi cu prilejul acesta observai pe chipul lui Marian o expresie de încordare, dovada ca descoperise ceva important.

Când masa se termina şi Dawson părăsi sala de mâncare, îl urmarăm repede.

În cabina lui căpitanul zise, zâmbind:

— Halal să va fie, domnilor! Am văzut şapte perechi de urechi ciulindu-se când aţi pomenit de cele zece mii de lire. Dar ce aveţi de gând să faceţi acum? Vreţi să staţi de veghe în cursul întregii călătorii? Hoţul misterios va proceda doar cu multă iscusinţă.

— Asta fără doar şi poate – răspunse Marian, calm – ba mă şi aştept chiar să fim ameţiţi în somn cu cine ştie ce drăcovenie. De aceea vroiam să te întreb dacă nu cumva ai pe bord două curse trainice, dar nu prea mari.

Dawson se uită câteva clipe nedumerit la prietenul meu; apoi, însă, chipul i se lumină şi zise:

— Asta e o idee bună. Da, domnule Farrow, transport pentru un cunoscut o ladă întreagă cu astfel de obiecte, la Melbourne. Vrea să prindă nu ştiu ce fel de animale cu ele. Îţi voi aduce mai târziu pe furiş doua bucăţi.

— Bine, mulţumesc. Acum altceva, domnule Dawson. Coridoarele dintre parapet şi ca cabine nu-s păzite mereu?

— Da, garda obişnuită îşi face rondul în jurul vaporului şi din jumătate în jumătate ceas revine în aceleaşi locuri.

— E bine şi asta. În răstimpul acesta hoţul are prilejul să făptuiască furtul. Aşa dar, adu-ne cursele!

Ne înapoiarăm în cabinele noastre şi Marian începu să-şi golească raniţa. Îi urmai pilda, căci bănuii şi eu acum planul său, care urma să ni-l dea pe hoţ în mână.

— Aşteaptă, rogu-te, trebuie să mai aduc ceva! zise Marian, deodată.

Ieşi din cabină şi se înapoie peste un sfert de ceas cu un pachet.

— Aşa – zise el, râzând, în timp ce îndepărtai hârtia – dacă presupuşii hoţ m-o fi văzut sau observat, atunci cel puţin nu ştie ce-am adus.

Privii mirat la cele două pungi cam mărişoare pe care le scoase din pachet.

— Fructe uscate – zise el, râzând – pungile astea au menirea să imite „bijuteriile”. Sunt prune tari ca piatra şi când le pipăi par într-adevăr nestemate.

Se auzi o bătaie în uşa; ascunserăm repede pungile sub raniţe.

Dawson intră, închide uşa cu grijă, apoi scoase de sub tunică, două curse late, potrivit de mari, dar foarte trainice.

— Uită-te, domnule Farrow! zise el. Dar ce momeală vrei să pui?

— Asta de aici! răspunse Marian, râzând şi scoase la iveală una din pungi. Am cumpărat-o de la omul d-tale însărcinat cu proviziile.

— Minunat! exclamă căpitanul, vesel, pipăind punga. Vă las să vă vedeţi de treabă.

Încuiarăm uşa după Dawson, apoi Marian încorda cele două curse şi lega punga de placa pe care trebuia să fie momeala. După aceea aşeza cursele pe raniţe, pe care în vremea asta le umplu atât de bine incit nu se mai puteau închide.

Cu mare grijă duserăm pe urmă amândouă raniţele într-un ungher al cabinei.

— Aşa, zise Marian, mulţumit, acum n-au decât să ne narcotizeze! Dacă se prinde în cursa o să se dea singur de gol. Trebuie să-i mai spunem lui Pongo ce are de făcut, ca să fie cu băgare de seamă.

După-amiaza trecu încet. Se înseră şi veni timpul de mers la culcare. Toţi pasagerii se şi duseseră în cabinele lor, numai mai rămăseserăm pe punte. Era cu putinţă ca hoţul să aleagă tocmai vremea asta ca să-şi făptuiască furtul.

Totuşi, intrând în cabina noastră, văzurăm raniţele neatinse. Marian începu iarăşi să pălăvrăgească cu glas tare despre comorile noastre şi fireşte că eu îi ţinui, isonul. Apoi ne prefăcurăm grozav de obosiţi şi ne întinserăm în culcuşuri.

La somn nici nu mă gândeam, dar respiram totuşi adânc şi regulat.

Deodată, însă, mă simţii atât de obosit, încât aproape nu mă mai puteam mişca. Atât de nefirească era această oboseală brusca, încât cel din urmă gând mi se duse la o narcotizare, apoi îmi pierdui cunoştinţă.

Mă trezii simţind o umezeală la cap. Când deschisei ochii, era lumină în cabina noastră şi glasul căpitanului se auzi:

— În sfârşit – asta a fost într-adevăr o drăcovenie.

Mă ridicai cu greu, îl văzui pe Marian în culcuşul lui şi întrebai năucit:

— Ce s-a întâmplat?

— Am pus mana pe hoţ! strigă Dawson triumfător. Şiretenia prietenului d-tale a fost minunată. E Sullivan, care locuieşte alături de dv. Acum e ferecat în lanţuri.

Mă trezii de-a binelea:

— Oho, care va să zică tot ne-a ameţit?

— Fireşte – zise Dawson – pe gaura cheii se mai văd urmele unui praf galben. După cât se pare e o otravă javaneză. Sullivan, sau cum s-o fi numind, a pătruns apoi aici şi şi-a prins mâna dreaptă în capcană. Când a început să strige, Pongo al dv. a intrat repede şi l-a înşfăcat numaidecât. De altfel, individul era deghizat. Ce o să se mai bucure autorităţile australiene!

După şaisprezece zile ajunserăm la Melbourne şi când îl predarăm pe hoţ celor în drept, se dovedi că era un pungaş căutat de multă vreme de autorităţile din lumea întreagă.

Ne despărţirăm de Dawson, care ne mai rugă odată s-o căutăm pe soră-sa dispărută. Apoi pornirăm s-o găsim pe Ruth Hagedorn.

II
DE LA ADELAIDA SPRE NORD

POLIŢIA DIN MELBOURNE fusese încunoştinţată de Dawson că senzaţionala capturare a mult căutatului pungaş se datora numai nouă. Mulţumită acestui fapt ne bucurarăm de sprijinul autorităţilor şi imediat poliţiştii începură s-o caute pe Ruth Hagedorn.

După două zile numai ni se aduse la cunoştinţă că ea se mutase cu bărbatu-său la Adelaida. Despre Mary Dawson şi Connor Barring, nu se ştia nimic, din păcate.

N-aveam încotro, trebuia să ne întoarcem la Adelaida. Cu un mic vas de coastă străbăturăm cei o mie de kilometri în două zile.

Văzui pentru prima oară în viaţa mea acest oraş interesant, care fusese clădit în urmă cu vreo sută de ani la comanda lui „South Australian Association", de către colonelul Light.

Cu strălucitele noastre recomandaţii de la şeful poliţiei din Melbourne ne bucurarăm de cea mai bună primire. Da, Ruth Hagedorn locuise aici cu bărbatul ei, până mai acum o jumătate de an, pe urmă doctorul Hagedorn se mutase înlăuntrul ţarii, la o ferma foarte mare, pe al cărei teritoriu se descoperiseră mine de aur.

Acolo se înfiinţase o colonie, unde se adunaseră mii de căutători de aur. Doctorului Hagedorn i se oferise aci o slujbă de medic şi se dusese cu dragă inimă, însoţit de tânăra-i soţie.

Amabilul poliţai ne sfătui să ne folosim de unul din camioanele-automobile, care plecau din două în două zile cu alimente şi unelte spre pământurile aurifere.

Marian mulţumi pentru informaţiile căpătate. Apoi întrebă:

— Mai caut o femeie, care, zice-se, ar locui aici în Australia, domnule poliţai. Ea se numeşte Mary Dawson şi a plecat în lume acum douăzeci de ani, împreună cu Connor Barring. Aţi auzit ceva despre ea?

Poliţistul sări în picioare şi se holbă la Marian.

— O cunoşti pe femeia aceasta? Îl cunoşti pe Connor Barring? exclama el.

— Nu, nu-l cunosc – răspunse prietenul meu, calm – chiar căpitanul Mac Dawson, comandantul vasului „Cormoran", m-a rugat să fac cercetări. Mary Dawson e sora lui.

— Ah, aşa stau lucrurile, care va să zică! spuse poliţaiul şi se aşeză iarăşi. Scuză-mă că m-am repezit aşa, dar trebuie să ştii că Connor Barring e cel mai primejdios tâlhar de drumul mare pe care l-am avut cândva în Australia. A făptuit cele mai îndrăzneţe nelegiuiri şi n-am putut pune mâna pe el. A creat şi o bandă de „desperados" dintre care pe unii am izbutit să-i prindem, iar pe alţii i-am împuşcat. Unul din ei a mărturisit pe patul de moarte numele şefului. Mai spunea că Barring e căsătorit. Adevărata soţia lui se numeşte Mary, aşa că o fi chiar sora căpitanului Dawson.

— Vestea asta n-o să-l prea bucure pe căpitan – zise Marian – în orice caz, trebuie să-ncercăm să stăm de vorbă cu femeia. Unde a făptuit Barring ultimele sale nelegiuiri?

— Cam prin ţinutul lacului Torreno. Dar asta a fost mai acum cinci săptămâni. De atunci încoace e linişte – ceea ce pare oarecum ciudat.

— Şi unde se află terenurile aurifere descoperite?

— La răsărit de munţi.

— Aha, atunci s-ar putea să-l întâlnim în ţinutul acela – zise Marian – acolo ar găsi un câmp întins de activitate.

— Ai dreptate – încuviinţa poliţistul – trebuie să-ţi spun că în ţinutul acela poliţia călare a fost întărită şi mai e acolo şi o echipă de poliţişti băştinaşi. Nu-i va fi atât de uşor lui Barring să pună la cale ceva în părţile acelea.

— De aceea trebuie să-şi facă pregătiri mai temeinice – zise Marian – şi astfel se şi explică faptul că n-aţi auzii despre el atâta timp.

— Aşa e – încuviinţă poliţaiul.

— Cât timp ne trebuie să ajungem la terenurile aurifere? întrebă prietenul meu.

— Trei zile. E o călătorie cam obositoare, căci drumul nu e peste tot bun. De aceea numai oamenii care se grăbesc se folosesc de camioanele-automobile; cei mai mulţi merg călare, dar au nevoie de patru-cinci zile pentru asta.

— Atunci prefer şi eu să călăresc – zise Marian – cai buni cred că se găsesc pe aici?

— Cam îndoielnic, domnule Farrow, altminteri nu ţi-aş fi recomandat călătoria cu automobilul. De când cu descoperirea zăcămintelor aurifere, caii s-au vândut aproape până la unul. Veţi găsi doar nişte mârţoage şi chiar astea pe un preţ foarte mare.

— Atunci rămânem la maşină! hotărî Marian.

Poliţaiul ne spuse că automobilul pleacă peste trei ceasuri – dar trebuia să ne reţinem locuri, altminteri vom fi nevoiţi să călătorim pe lăzi sau butoaie. Apoi, mai aveam nevoie de o jumătate de ceas până s-ajungem la locul de plecare.

Ne luarăm rămas bun de la poliţist şi cu o maşină de piaţă pornirăm la staţia camionetelor. Deşi sosirăm cu două ceasuri şi jumătate înainte de plecare, mai aşteptau doi călători. Aceştia nu-mi făcură impresie bună.

Amândoi îmbrăcaţi în haine de piele, ghete groase şi jambiere, fiecare cu câte două pistoale la brâu şi o puşcă bună pe umăr, arătau foarte războinici. Armele n-ar fi fost cine ştie ce, căci şi noi purtam, dar ochii acestor doi indivizi bărboşi, în vârstă cam de vreo patruzeci de ani, nu-mi plăcură de fel.

Şoferul şi însoţitorul său erau australieni tineri şi voinici. Cele două locuri din faţă de lângă el erau ocupate de cei doi indivizi, aşa că furăm nevoiţi să ne căutăm altele, în mijlocul lăzilor,

butoaielor şi baloturilor. Aveau însă ceva bun aceste locuri: ne bucuram mereu de aer curat şi puteam vedea bine totul.

Cerul era senin.

Timpul trecu repede, stand de vorbă cu cei doi şoferi. Ei ne povestiră că bogăţia în aur a celor două terenuri noii nu era atât de însemnată după cum se aşteptau toţi, dar câţiva căutători scoseseră până acum din ele cantităţi mari.

La mirarea mea ca proprietarul acestor terenuri, crescătorul de oi, nu exploata singur minele, şoferul îmi răspunse, zâmbind, că Bennet, cum se numea, procedase foarte inteligent, vânzând *claim*-urile cu preţuri destul de frumuşele.

Caci împotriva miilor de oameni pe care frigurile aurului i-au atras în munţi, orice măsuri violente ar fi fost cu neputinţă. Bennet şi-ar fi primejduit cel mult viaţa şi ferma lui, pentru că masele îndârjite ar fi distrus cu siguranţă totul în caz de împotrivire.

Aşa, însă, câştiga destul de bine, fără să aibă griji şi necazuri. Exploatând singur minele ar fi fost jefuit de lucrători în aşa fel, încât ar fi avut de înregistrat o pierdere şi mai mare.

Furăm foarte mulţumiţi; când se apropia timpul plecării, fără să se mai ivească vreun nou călător. Şoferul ne invită să ne ocupăm locurile, se aşeză la volan, ajutorul său şi ceilalţi doi bărbaţi se urcară şi ei şi maşina porni spre Nord, către munţi.

Călătoria decurse bine până se întunecă. Când fură însă aprinse farurile, văzurăm înaintea noastră un drum care, la drept vorbind, nu putea fi numit astfel. Era mai mult un făgaş făcut în iarba înaltă de numeroasele căruţe şi camioane ce trecuseră pe acolo.

Nu era de fel plăcută călătoria şi fui foarte bucuros când şoferul opri şi zise ca trebuia să poposim acolo peste noapte.

A doua zi fu şi mai rău. Soarele ardea cumplit şi maşina nu putea goni atât de tare încât să facă curent.

Ţinutul deveni tot mai sterp, mai pustiu şi plictisitor. Şi mai aveam o zi şi jumătate de drum.

Cu puţin înainte de a se întuneca, ne ieşi în întâmpinare un călăreţ pe un armăsar minunat. Dar pe cât era de frumos animalul, pe atât de ciudat părea stăpânul lui. Era şi el îmbrăcat ca cei doi călători din maşina noastră, care nu-mi plăcuseră de la prima vedere. Avea şi dânsul o mustaţă stufoasă şi favorite care-i acoperea pe de-a-ntregul trăsăturile.

Când ajunse în apropierea automobilului ridică braţul şi şoferul opri.

— Nu cumva aţi văzui un negru prin apropiere? întrebă ei. Indivizii au devenit iarăşi cam bătăioşi.

— Nu – răspunse unul din cei doi călători, râzând – avem numai un negru în spatele nostru şi ăla e cu cei doi gentlemeni.

— Au şi început jafurile? întrebă însoţitorul maşinii pe străin, îngrijorat.

— Eh, i-au luat câteva sute de oi lui Bennet. Asta e o dovadă că vor să se răscoale.

— Hm, atunci să căutăm s-ajungem cât mai repede în tabără – zise şoferul – căci tocmai drumul cel avem acum de străbătut duce prin ţinutul cel mai primejdios.

— Chiar atât de curând nu s-or înrăutăţi lucrurile – spuse străinul – eu am călărit singur de tot, dar n-am zărit pe nici unul din ei. Ţineam numai să vă previn.

— Mulţumesc, Sir – zise şoferul, se aşeza la locul lui şi porni iar maşina.

Privii după călăreţ, până se văzu doar ca un punct îndărătul nostru. Apoi vrui să stau de vorbă cu Marian privitor la o eventuală răscoală a băştinaşilor, când băgai de seamă cu mirare că ţinea ocheanul la ochi, privind în direcţia unde dispăruse străinul.

Mă uitai îndată spre ferestruica ce ne despărţea de locul şoferului. Marian trebuie să fi prins vreo bănuială împotriva călăreţului şi eu o trecui şi asupra celor doi călători. Poate că erau înţeleşi cu străinul?

Îmi veni în minte banda lui Barring. Marian bănuise că ei vor veni, poate, la partea de răsărit a muntelui. Şi camioneta noastră conţinea destule mărfuri şi provizii, de care ei ar putea avea trebuinţă.

Vroiam să mă încredinţez acum dacă vreunul din cei doi călători ne observa; dar văzui numai ceafa însoţitorului maşinii. Cei doi bărbaţi stăteau la stânga.

— Bravo! îmi şopti Marian în ureche, caci băgase de seamă iscodirea mea. E cat se poate de bine că nici unul din ei n-a văzut binoclul meu. Am observat ceva foarte interesant. Călăreţul a făcut un ocol mare şi vine acum îndărătul nostru. Bănuiesc că vrea să ne-o ia înainte.

— Drace, tocmai mă gândeam la banda aia a lui Barring! exclamai eu. Oare ne-or atrage într-o cursă?

— Tot ce se poate. Trebuie să-l prevenim pe şofer.

Se aplecă înainte şi strigă şoferului să oprească. Apoi când treaba se făcu, prietenul meu sări jos şi făcu semn celor doi australieni să vie la el. Mă dădui şi eu jos, apropiindu-mă de grup. Cu prilejul acesta văzui că bărboşii ne priveau bănuitori, apoi şuşotiră ceva între ei.

Marian împărtăşi şoferului şi însoţitorului sau temerile noastre. Dar băieţii ne luară în râs, iar şoferul zise:

— Cei doi călători sunt căutători de aur, care au mers cu noi la Adelaida şi acum se-ntorc. Şi-au adus uneltele trebuincioase. Barring ăla e un fel de sperietoare a poliţiei, vă rog să mă credeţi.

— Nu ştiu – zise Marian – în fond chestia asta îmi pare foarte ciudată. De ce s-a luat după noi, de pildă, călăreţul, care ne-a prevenit cu privire la presupusa răscoală a negrilor?

— Ce ne pasă nouă de asta? făcu, râzând, însoţitorul. Să călărească unde poftеşte. Chestia cu negrii poate fi adevărată, dar

noi suntem şapte oameni, toţi bine înarmaţi, aşa că s-ar gândi ei bine înainte de a ne ataca.

— Suntem însă neputincioşi când ar fi vorba de vreo cursă dibace – spuse Marian – cum e ţinutul dinaintea noastră? Înainte de a poposi dăm de vreun teren primejdios?

— Hm… cam aşa – răspunseră în acelaşi timp cei doi tineri – e o văgăună adâncă, pe care trebuie s-o străbatem peste zece minute. Dar la capătul celălalt e un izvor, unde poposim totdeauna după ce trecem văgăuna.

— Eu te-aş sfătui să poposim mai bine aici. Locul e deschis şi putem observa: lesne dacă s-ar apropia niscaiva duşmani.

Câteva clipe australienii rămaseră pe gânduri, apoi şoferul zise:

— Ah, astea-s numai închipuiri, domnule! Eu mă duc până la izvor. Dacă nu vreţi să veniţi la mine, va trebui să alergaţi după maşină.

— Asta n-o vom face – zise Marian – dar v-aş ruga să nu pomeniţi nimic celor doi călători.

— Cu plăcere – spuse şoferul – că doar n-am pofta să fiu luat în râs.

Ne urcarăm iarăşi în maşină, care se puse imediat în mişcare. După vreo opt minute de drum se ivi în depărtare o dungă întunecată; era râpa pe care trebuia s-o străbatem.

Întunericul se lăsă brusc. Marian mă ghionti şi-mi şopti:

— Robert, vom sări din maşină şi vom merge pe jos după ea. Daca nu survine nimic, înseamnă că ne-am înşelat şi cei doi tineri n-au decât să râdă de noi. Am totuşi presimţirea că această râpă e foarte primejdioasă.

— Dă-i de veste lui Pongo! răspunsei eu şi-mi aruncai în spate raniţa.

Nesimţiţi de nimeni sărirăm pe la spatele maşinii. Alergarăm de lături şi ne pitirăm în nişte tufişuri.

Râpa mai era la vreo sută de metri depărtare. Maşina ajunse curând la ea, şoferul frână şi când socotii că ajunsese pe fund, auzirăm o salvă de pistoale, urmată de două ţipete grozave. Urmară urlete sălbatece, după care o tăcere de moarte se-ntinse deasupra râpei.

— Dumnezeule, Mariane…

Îmi rupsei vorba şi trăsei repede revolverul. Auzirăm lămurit tropot de copite, care se apropiau repede. După câteva momente trecu în goană un călăreţ pe dinaintea noastră şi când ajunse în lumina palidă care învăluia râpa, mi se păru că recunosc într-însul pe străinul care ne prevenise de răscoala negrilor.

Ajunse la marginea râpei, îşi opri calul ca să privească în jos, apoi îşi îndemnă animalul pe povârniş. Era limpede acum că nu era străin de atac.

— Suntem prea aproape de râpă – şopti deodată Marian – cel doi călători bărboşi, care fac parte, cu siguranţă, din bandă, vor

băga de seamă lipsa noastră şi vor trimite pe negri înapoi să ne caute. Trebuie să ne ascundem mai bine. A, uite-i că şi vin!

Deasupra marginii râpei se iviseră, nişte făpturi scunde. Trebuiau să fie sălbatecii, care se căţăraseră în sus în patru labe, ca să ne ucidă.

III.
LUPTA DIN PĂDURE

— ÎNAINTE, spre munţi! şopti Marian.

Tot în patru labe, ca primejdioşii noştri urmăritori, ne târârăm repede spre stânga, către munţii îndepărtaţi. Spre norocul nostru pământul nu era aici atât de pietros, ci acoperit cu iarbă deasă.

Ne târâm astfel mereu şi în cele din urmă Marian se opri la umbra unor tufe.

— Nu cred să ne urmărească până aici – şopti el – şi chiar dacă o fac, se vor bucura de o primire călduroasă. Ah, îşi dau semnale!

Se auziră chemări ciudate, ca ţipetele unor păsări de noapte. Ştiam însă că erau urmăritorii noştri, rari se strigau unii pe alţii.

Deodată tresărirăm speriaţi, căci un ţipăt dintr-acestea răsună chiar îndărătul nostru, aproape de tot. Asta însemna că unul din urmăritori izbutise să ne-o ia înainte în drumul spre munţi.

Ridicai imediat amândouă revolverele şi băgai de seamă că Marian făcea aceeaşi mişcare. Dacă ne descoperea acest duşman primejdios, atunci trebuia să-l împuşcăm, chiar de-ar fi fost să atragem asupra noastră pe ceilalţi.

Se scurseră câteva clipe de încordare. Apoi, auzirăm îndărătul nostru un zgomot slab, ca şi cum cineva ar fi atins crengile tufelor în umbra cărora ne pitisem noi.

Apoi, un negru australian paşi în luminişul mic din faţa noastră. Era un om mai în vârstă, căci părul şi barba îi erau alba. Partea de sus a trupului era goală şi lucea în lumina lunii.

Asta era un semn foarte primejdios. Băştinaşii Australiei au obiceiul să se frece pe trup cu grăsimea duşmanului pe care-l doboară, pentru ca în felul acesta puterea învinsului să treacă asupra lor. Când pornesc la jaf, se ung cu grăsime de oi.

În mâinile sale bătrânul ţinea două pistoale automate. Şi asta era pentru noi dovada că negrii jefuiseră pe europeni – altminteri cum ar fi ajuns să aibă aceste arme?

Băştinaşul, care cu trupul său lucitor şi păru-i argintiu făcea o impresie misterioasă, râmase câteva clipe locului, ciulind urechile. Acum se auziră iarăşi, înaintea noastră, strigătele acelea ciudate, bătrânul răspunse cu un strigăt la fel, apoi alunecă printre tufe, în întâmpinarea tovarăşilor săi.

Trebuie să mărturisesc că răsuflai uşurat când îl văzui dispărând. Nu trebuia să ne clintim din ascunzătoarea noastră până nu se va lumina de ziuă, căci era foarte probabil ca negrii ascunseseră undeva iscoade, care ne-ar fi ucis pe la spate dacă ne-am fi arătat.

În cele din urmă răsări soarele. Era primejdios pentru noi acum, deoarece puteam fi văzuţi de iscoade ascunse prin apropiere.

Într-un târziu Marian se ridică binişor şi ne făcu semn să facem la fel. Apoi ne târârăm, cu revolverele în mână, prin tufiş, spre râpă.

Ne ferirăm să călcăm pe făgaşurile lăsate de maşină, căci acolo pândeau, probabil, negrii australieni, cu bumerangurile lor, armele acelea grozave.

Ne ţinurăm la vreo cincizeci de metri depărtare, paralel cu urma aceasta şi ajunserăm îndată pe marginea râpei, care era aici foarte înclinată. Spre mulţumirea noastră tufele ajungeau până la margine, aşa că nu trebuia decât să întindem puţin capetele, ca să privim în jos.

Ceea ce văzurăm, întrecu temerile noastre.

Camioneta grea fusese răsturnată şi jefuită. Lângă ea zăceau doua trupuri nemişcate – tinerii australieni care luaseră în râs prevenirea noastră.

— Cei doi călători bărboşi nu se văd? întrebai pe prietenul meu.

Eu nu mai priveam în jos, ci iscodeam la dreapta şi la stânga mea, în nădejdea că vreun semn oarecare mi-ar arata prezenţa vreunui sălbatec.

— Nu – răspunse Marian – şi asta dovedeşte ca ei erau înţeleşi cu sălbatecii. Ah, acum pot zări bine faţa şoferului. Sărmanul! Glonţul i-a pătruns în tâmpla stângă şi pot vedea chiar că partea aceasta a feţei e înnegrită de praf de puşca. Aşa dar, cele două gloanţe au fost trase de călătorii bărboşi din imediată apropiere.

— Atunci or să ne caute cu înverşunare – îmi dădui eu părerea – şi-or închipui doar că avem de gând să ajungem la tabăra căutătorilor de aur ca să dam de veste acolo ce s-a întâmplat.

— Da, dacă în vremea asta n-ar fi răspândit chiar vestea în tabără că noi i-am ucis pe cei doi tineri şi că ei abia au scăpat cu fuga.

— Drace, ia asta nu m-am gândit! Şi iar, ca localnici, li se va da mai lesne crezare decât nouă, care suntem cu desăvârşire străini.

— Din fericire avem scrisorile de recomandaţie ale şefilor de poliţie din Melbourne şi Adelaida – zise Marian – acum principalul lucru e să trecem râpa neobservaţi.

— Mariane, poate că negrii s-au retras cu totul? Trebuie să se aştepte doar ca pe drumul acesta cunoscut să treacă şi alţi călători sau vreo echipă de poliţişti. Numai ca să ne ucidă pe noi nu se vor expune ei primejdiei de a fi descoperiţi.

— Hm… tot ce se poate – încuviinţă Marian – dar e mai bine să fim cu băgare de seamă. Cel mai bun lucru e să ne strecurăm câteva sute de metrii de-a lungul râpei, apoi vom încerca să străbatem printr-un loc unde să nu putem fi văzuţi de aici.

Pongo o luă înainte, cu multă băgare de seamă şi noi la fel.

Dar ucigaşii păreau să se fi retras într-adevăr în ascunzătorile lor. Pădurea era tăcută, nu se auzea nici un zgomot şi după o jumătate de ceas de mers spre apus, Marian şopti:

— Aşa, acum să încercăm să străbatem râpă! Pongo trebuie să treacă cel dintâi – dacă sunt într-adevăr negri ascunşi pe aici,

atunci vor presupune, poate, că e unul de-al lor şi asta e de mare folos pentru noi.

Pongo se şi târâse pe marginea râpei şi privea cu atenţiune la dreapta şi la stânga. Apoi, cu capul înainte, îşi dădu drumul în jos pe un şănţuleţ şi în clipa următoare se făcu nevăzut printre tufe.

Eu stăteam lângă Marian şi nu slăbeam din ochi râpa spre stânga, în vreme ce Marian făcea acelaşi lucru spre dreapta. Dar nu se vedea şi nu se auzea nimic. Se părea că negrii plecaseră într-adevăr.

Ramaserăm însă la posturile noastre, până îl văzurăm pe Pongo ivindu-se pe marginea cealaltă a râpei. Ne făcu un semn scurt şi dispăru iar între tufe.

Acum Marian îşi dădu drumul în acelaşi fel şi eu îl urmai după câtva timp. Mă strecurai printre crengile unei tufe şi mă oprii pe un loc mărişor acoperit cu iarbă, ridicându-mă însă imediat.

Urmele lui Pongo şi ale lui Marian se vedeau lămurit şi pornii repede pe ele. Îi ajunsei curând pe Marian şi după scurt timp ne căţărasem pe povârnişul de pe cealaltă parte a râpei. Pongo nu se vedea, dar când pătrunserăm mai departe în tufiş, ne ieşi înainte după câteva momente.

— Nici un duşman pe aproape, *Massers* – spuse el.

— Atunci putem merge fără griji – zise Marian. Dacă o luăm la picior voiniceşte, la noapte trebuie să ajungem la minele de aur. Să rămânem însă mereu atât de departe atât de departe de sosea, încât s-o putem observa numai cu ocheanul.

Merserăm tot înainte şi nimic nu se mişcă îndărătul nostru. Duşmanii nu se arătau.

După două ceasuri de drum ajunserăm la o limbă de pădure. Hotărârăm ca după ce o vom cerceta să facem un scurt popas, ca să îmbucăm ceva în grabă.

Iscoade nu puturăm descoperi, în schimb lui Pongo i se întâmplă ceva ce era cât p-aci să-l facă să-şi piardă viaţa.

Cercetarăm cu grijă păduricea, ferindu-ne să facem cel mai uşor zgomot.

Pongo, care mergea cu vreo zece metri înaintea noastră, dădu deodată de un animal care se aciuise în voie îndărătul unei tufe joase. Şi înainte ca credinciosul nostru camarad să-şi poată scoate cuţitul, animalul acela se ridică repede şi-l înhăţă cu picioarele-i dinainte.

În primul moment fui cât p-aci să râd, căci recunoscui îndată că era un cangur uriaş. Era vorba, de sigur, de un aşa-zis „*old man*”, cum îl numesc australienii.

Acest „*old man*” nu s-ar fi gândit, desigur, să-l atace atât de furtunos pe Pongo, dacă n-ar fi fost surprins de ivirea neaşteptată a camaradului nostru.

Pongo nu se sperie, însă. El îşi încleştă îndată mâinile în jurul gâtului cangurului – care era aproape tot atât de mare ca el – şi încercă să-l zvârle în lături.

Prin asta se apăra de o mare primejdie, pe care probabil că, nici n-o bănuia. Căci cangurii au la al patrulea deget de la picioarele lor lungi dinapoi un ac lung, cu care pot sfâşia uşor trupul unui om. Cangurul şi ridicase piciorul stâng dindărăt, ca să-l răpuie pe potrivnicul său cu primejdioasa armă.

Prin mişcarea, bruscă a lui Pongo îşi pierdu însă echilibrul şi fu nevoii să lase jos piciorul ridicat spre a da lovitura.

Mişcările celor doi luptători erau însă atât de repezi, încât nu puturăm descărca vreun glonţ, fără să-l primejdui pe Pongo. Animalul ridică iarăşi piciorul dindărăt, când deodată răsunară lovituri de copite înapoia tufişului pe a cărui margine avea loc lupta. Un călăreţ bărbos, cu pălărie mare pe cap se ivi acolo, rămase o clipă locului, mirat, apoi duse mâna la pântecele calului său, desprinse repede una din scările şeii şi porni în galop spre luptători.

Roti deasupra capului scara de fier prinsa de o cureluşă şi când ajunse în spatele cangurului se aplecă puţin în şea şi zvârli cu putere arma aceasta ciudată în animal.

Ca lovit de trăsnet, cangurul se prăbuşi.

Pongo privi înmărmurii la cangurul doborât, apoi la călăreţ, care îşi întoarse calul şi veni spre noi în trap uşor.

Opri în faţa noastră minunatul armăsar, sări din şea şi se apropiă de noi.

— Bună ziua, domnilor – auzirăm un glas bine cunoscut – mă bucur că vă revăd, mai mult încă mă bucură faptul ca i-am putut face un mic serviciu credinciosului Pongo.

— Bună ziua, domnule Pearce – răspunse Marian şi, strânse călduros mâna călăreţului – la toate m-aş fi aşteptat, numai că te voi găsi aici nu.

Lionel Pearce! Din pricina bărbii – pe care în cele trei săptămâni de când ne despărţisem o lăsase să-i crească – nu-l recunoscurăm numaidecât. Cum ajunsese omul acesta în Australia? Tocmai în Australia, ale cărei autorităţi poliţieneşti puseseră un premiu pe capul lui!

Îi strânsei şi eu mâna călduros, apoi veni şi Pongo, care, modest, îi întinse mâna, murmurând câteva cuvinte de mulţumire.

— Mă bucur într-adevăr, domnilor – zise Pearce din nou – mi-am dorit-o din inimă să vă întâlnesc. Probabil că sunteţi miraţi întâlnindu-mă în Australia, căci în Buenos Aires veţi fi aflat, de sigur, că sunt urmărit aici pentru crimă. Adevărul e că am venit să caut pe ucigaşii adevăraţi.

— Şi noi îţi vom ajuta cu dragă inimă – se grăbi să spună Marian – căci pentru noi era limpede din primul moment că ai fost învinovăţit pe nedrept, când ne-a povestit şeful poliţiei din Buenos Aires. Dar cum ai ajuns atât de repede aici?

— Pe „Cormoran” – răspunse Pearce, râzând, spre nespusa noastră uimire – am făcut pe fochistul, fireşte prin mijlocirea unui prieten de pe bord, care mă cunoaşte bine şi e şi dânsul încredinţat

de nevinovăţia mea. În timpul aşteptării şi al călătoriei am lăsat să-mi crească barba, ceea ce la mine merge repede, din fericire.

— Ai ceva indicii că adevăratul făptuitor se afla pe aici? întrebă Marian.

— Da, am pus ochii de la început pe un individ care susţinea că se numeşte John Hopkins. Asta vroia să facă afaceri mari cu cumnatul meu, cu care, de altfel, nu mă prea am bine. Mie Hopkins ăla nu mi-a plăcut de cum n-am văzut şi antipatia mea, pe care n-o ascundeam deloc, înrăutăţi relaţiile dintre mine şi cumnatul meu. Într-o noapte acesta fu omorât, după ce în cursul serii mai avusesem o ceartă violentă cu el. Hopkins plecase călare încă de dimineaţă spunând că se duce undeva la ţară, ca se încheie o afacere mare cu crescătorul de oi Bennet. Dar eu sunt încredinţat că s-a întors în taină şi a făptuit crima. Prietenii mei, care mi-au rămas credincioşi şi sunt convinşi de nevinovăţia mea, s-au luat după urmele lui Hopkins şi la debarcarea mea am aflat că el s-ar aţine prin colonia nouă a căutătorilor de aur. De două zile sunt aici şi până acum cercetările mele au fost zadarnice – nu l-am putut găsi.

— Şi cum te-ai ivit aşa deodată aici?

— Pentru că azi dimineaţă am tras cu urechea, întâmplător, să convorbirea a doi bărbaţi, care discutau de un atac petrecut acolo jos, în râpă. Pomeniră şi de doi albi cu un negru uriaş, care ar fi dispărut fără urină. Indivizii se sfătuiră şi hotărâră să declare că cei dispăruţi ar fi făptaşii. M-am gândit îndată la dv., de aceea am pornit călare înapoi, fireşte nu chiar pe şosea. Astfel s-a făcut că l-am putut salva pe Pongo.

— Ah, atunci tot au de gând să facă aşa cum am bănuit eu – zise Marian, necăjit – dar n-o să aibă ei noroc cu acuzarea asta. Cred că vor veni în curând poliţişti pe şosea, nu?

— Cu siguranţă. Calul meu e foarte iute de picior, dar locotenentul Walker, conducătorul poliţiştilor care staţionează în tabără, are şi el, ca şi oamenii săi, cai minunaţi.

— Atunci putem merge fără grijă pe şosea! hotărî Marian. Până acum ne-am ferit pentru că la atac au luat parte şi negri australieni.

— În cazul acesta eu prefer să dispar – spuse Pearce – n-aş vrea să mă arăt, până nu mi-am atins ţinta.

Marian dusese ocheanul la ochi şi cerceta şoseaua. Deodată strigă:

— Uite-i că vin! Trebuie să ne grăbim, daca vrem să ne mai întâlnim cu ei.

— Şi noi ne revedem în tabără – zise Pearce săltându-se în cal – vă voi căuta eu, când mi-o fi cu putinţă să fac asta fără să bată la ochi. La revedere, domnilor.

IV
ATACUL ASUPRA TRANSPORTULUI DE AUR

PORNIRĂM VOINICEŞTE SPRE ŞOSEA. Dură cam mult însă, până să văd punctuleţele care se şi aflau aproape la aceeaşi înălţime ca noi. Trebuia să împiedecăm ca poliţiştii să treacă de noi fără ne vadă, de aceea descărcarăm câteva gloanţe, care nu se putea să nu fie auzite.

Într-adevăr, punctuleţele se opriră, apoi câteva veniră de-a dreptul spre noi. Curând îi puturăm deosebi pe călăreţi. Erau zece oameni, în frunte cu un ofiţer pe un armăsar minunat.

Ne văzură şi ei şi imediat îşi scoaseră carabinele. Eram doar suspecţi, în urma învinuirii celor doi bandiţi.

De departe, ofiţerul ne strigă: „Sus mâinile!” şi noi ne grăbirăm să ne supunem. După câteva minute eram împresuraţi de călăreţi.

— Cine sunteţi? întrebă locotenentul, cu asprime.

— Călători, care vor să cunoască Australia – răspunse Marian – dacă d-ta eşti locotenentul Walker, atunci am însărcinarea să te salut din partea inspectorului din Adelaida. Afară de asta mai am o recomandaţie de la şeful poliţiei din Melbourne. Îmi cam închipui eu că cei doi indivizi bărboşi ne-au învinovăţit de jefuirea camionului-automobil. A fost însă tocmai dimpotrivă.

— Bănuiam eu! mormăi ofiţerul. Indivizii nu prea făceau impresie bună. Nădăjduiesc că sergentul Wilkens nu-i va scăpa din ochi. Dar trebuie să vă rog să vă legitimaţi, domnilor.

Marian îi dădu paşapoartele precum şi scrisorile de recomandaţie ale şefului poliţiei. Locotenentul examină documentele, apoi sări din şea şi întinzându-ne mâna, zise:

— Îmi pare bine că am prilejul să vă cunosc personal, domnilor. De auzit am auzit multe despre dv., până acum. Probabil că aţi venit cu un scop deosebit în ţara noastră? Poate sunt în măsură să vă fiu de folos – m-ar bucura mult. Aşa dar atacul asupra camionetei s-a întâmplat într-adevăr. Cum aţi izbutit să scăpaţi, domnilor?

Marian povesti totul cum se petrecuse şi la sfârşit ofiţerul exclamă, cu necaz:

— Drace, care va să zică bandiţii ăştia s-au întovărăşit cu negrii? Asta e primejdios.

— Domnule locotenent – zise Marian – aţi lăsat acolo poliţişti în număr destul de mare? Îmi vine să cred că atacul asupra camionetei a avut de scop ca oamenii d-tale să fie împărţiţi. Poate că se va stârni o răscoală mai mare în lagăr?

— Dumnezeule, se poate să ai dreptate! exclamă Walker. Din fericire am luat numai douăzeci de oameni cu mine, pentru ca mă aşteptam să dau şi aici de negri. Sergentul Wilkens are cu dânsul treizeci de oameni şi tot atâţia negri. Dar trebuie, totuşi, să mă întorc cât mai repede. Ce mă fac acum?

Ar trebui, doar, să anchetez şi chestia cu atacul asupra camionetei…

— Atunci trimite acolo câţiva oameni, care să-i ducă numai pe cei doi morţi. Faptul în sine precum şi modul cum s-a dat atacul, îl putem consemna într-un proces-verbal.

— E bine şi aşa – zise Walker, bucuros – dar cum ajungeţi dv. acum la colonie? E drum lung până acolo şi nici noi nu vom ajunge până pe înserate. Trebuie să călăriţi cu oamenii mei cu schimbul, ca să nu obosim prea mult caii.

— Asta e lesne de făcut! încuviinţă Marian. Mie însă mi-a venit altă idee mai bună. Dacă te-ai fi dus acum călare la râpă, domnule locotenent şi ai îi făcut acolo o anchetă amănunţită, te-ai fi înapoiat în lagăr abia la câteva ceasuri după ce s-ar fi înnoptat – nu e aşa?

— Întocmai – încuviinţă ofiţerul – ne-am fi întors cam pe la ora zece.

— Atunci te-aş sfătui să nici nu te arăţi mai devreme – urmă prietenul meu – dacă într-adevăr se plănuieşte un atac general, atunci prin apariţia d-tale înainte de vreme va fi cel mult amânat pentru un prilej mai favorabil. Sau conducătorul complotului va lua repede astfel de masuri care să însemne şi pierzania d-tale.

— E adevărat – încuviinţă Walker – ne putem posta într-un tufiş din apropierea coloniei. Acolo nu vom fi văzuţi, în schimb vom putea vedea oraşul de corturi.

— Aşa dar, să pornim îndată într-acolo! hotărî Marian. Trimite la râpă cât mai puţini oameni, poate să avem noi nevoie de mai mulţi.

Walker alese patru oameni, care porniră îndată în galop spre râpă, ca să aducă cele două cadavre şi să vie apoi în tufişul unde, aveam de gând să ne ascundem.

Marian se aşeză îndărătul locotenentului, Pongo şi cu mine în spatele a doi poliţişti şi pornirăm în trap către Nord, spre lagărul căutătorilor de aur. În drum schimbarăm de trei ori caii, ca să nu-i obosim.

Târziu după amiaza ajunserăm la tufişul mare şi des, care ne oferea destulă acoperire şi de pe marginea lui de Nord, puteam cuprinde bine cu privirea colonia care se afla la vreo jumătate de kilometru depărtare.

Puturăm vedea că domnea mare însufleţire în lagărul întins, care făcea o impresie idilică cu numeroasele-i corturi albe. Locotenentul ne lămuri că vestea atacului asupra camionetei stârnise această alarmă.

Venise vremea cinei şi ne înapoiarăm în pădurice. Fireşte că pe fiecare parte a ascunzătorii noastre rămaseră poliţişti de pază.

După ce mâncarăm, se lăsă întunericul. Ne duserăm acum cu toţii la marginea pădurii şi privirăm spre colonie, care era luminată cu electricitate.

— Va trebui să mergem spre şosea – zise deodată Walker – tocmai îmi vine în gând că astă-seară pleacă o camionetă care transportă la Adelaida o cantitate mare de aur. Asta se întâmplă de câteva ori pe lună, dar timpul de plecare al acestui transport nu e adus la cunoştinţă niciodată de către cei cu răspundere din colonie. Numai noi o ştim şi însoţim transportul o bună bucata de drum cu o escortă de şase oameni.

— Atunci e lesne cu putinţa ca bandiţii să captureze transportul acesta, zise Marian. Prin atacul camionetei au îndreptat atenţiunea asupra negrilor şi poate că se bizuie pe faptul că nimeni nu se va aştepta la o repetare atât de grabnica a atacului. Cei mai mulţi căutători de aur vor crede că negrii australieni s-au înapoiat cu prada în ascunzătorile lor.

— Probabil că aşa şi este – încuviinţă Walker – dac-aş şti numai când pleacă transportul! Până acum mi se comunica abia cu puţin înainte de plecare.

— Pai locţiitorul d-tale, sergentul Wilkens va putea da şi el pe cei şase însoţitori – zise Marian – în aceste împrejurări, care aduc o lumină cu totul nouă în toată afacerea, cu socot c-ar fi mai bine să rămânem aici şi să aşteptăm maşina. O pradă mai mare nici n-ar putea face bandiţii. Nu cred să-ndrăznească să atace tabăra, căci ar avea împotriva lor forţe superioare, chiar dacă ar avea de partea lor avantajul luării prin surprindere.

Aşteptarăm cam vreo jumătate de ceas. Vântul tocmai sufla iarăşi dinspre clădirile lui Bennet – şi deodată se auzi dintr-acolo un urlet grozav, care încetă brusc. Mă speriai de moarte. Era acelaşi urlet pe care-l auzisem în noaptea trecută, cu prilejul atacului asupra camionetei. Sălbatecii atacau, deci, gospodăriile „prinţului oilor”.

— Domnule locotenent, să ştii că asta e numai un vicleşug al bandei, ca să te atragă acolo! zise Marian. În felul acesta bandiţii ar putea ataca mai în siguranţă transportul de aur. E mai bine să ne despărţim. D-ta cu o parte din poliţişti du-te de dă o mână de ajutor la fermă; noi vom veghea, împreună cu acestelalţi, în cazul când transportul de aur ar urma să fie atacat.

— Bine, domnule Farrow, voi lua zece oameni. D-ta cu ceilalţi trebuie să ieşiţi în şosea.

În vreme ce locotenentul porni în galop spre ferma, în fruntea celor zece oameni ăi săi, noi ne săltarăm pe cai îndărătul a trei poliţişti şi gonirăm spre şosea.

Ajunserăm repede la dâra adânc întipărită în iarba înaltă, care era considerată drept şosea. Dinspre fermă detunau salve îndârjite şi era lesne să-mi închipui că poliţiştii rămaşi în tabără sub conducerea sergentului Wilkens, vor alerga repede în ajutorul lui Bennet şi oamenilor săi.

Ne retraserăm puţin din şosea. Lipsa de cai era cam neplăcut pentru noi trei, caci bandiţii albi, care cu siguranţă vor lua şi ei parte la atacul asupra transportului, erau fără îndoială călare.

— Aha, vine transportul! exclamă deodată Marian. Acum să fim cu ochii în patru! Sunt numai patru călăreţi lângă maşina – deci poliţiştii lipsesc.

După cum orândui Marian, cei şase poliţişti ai noştri se retrăseseră cu vreo cincizeci de metri de şosea, ca să nu fie văzuţi prea de timpuriu, în cazul când bandiţii ar fi fost ascunşi prin apropiere.

— Robert, trebuie să mergem şi noi! îmi zise Marian. Numai astfel vom putea ajuta, dacă se va da atacul. Vreo jumătate de kilometru de aici, spre râpă. Se întinde un crâng des până la şosea – dacă-ţi mai aminteşti. Acolo vor sta probabil la pândă bandiţii.

— Atunci trebuie să te dăm de veste poliţiştilor.

Marian scoase o fluierătură – semnalul convenit – şi în curând se iviră din întuneric poliţiştii. Prietenul meu îi instrui repede şi când trăsura se apropiă, oamenii strigară vizitiului să se oprească, ceea ce acesta şi făcu.

Apoi, după ce Marian îi spuse cum stau lucrurile şi care erau temerile noastre, omul zise:

— Noi credeam că facem foarte bine plecând, socotind că nu e nici o primejdie pentru noi, pentru că îi bănuiam pe negri de la fermă. De aceea nici nu i-am luat pe cei şase poliţişti. Păi, dacă lucrurile stau aşa cum spuneţi dv., atunci poftiţi în trăsură, domnilor.

Afară de vizitiu şi însoţitorul său mai erau în trăsură doi oameni înarmaţi. Împreună cu cei patru tineri hotărâţi şi cei şase poliţişti, erau treisprezece oameni şi puteam cuteza să ţinem piept duşmanului.

Poliţiştii se-ndepărtaseră iar de şosea şi se ţineau ceva mai îndărăt, ca să poată interveni la vreme.

Din pricina drumului rău, vizitiul trebuia să mâie la pas. Şi abia ajunserăm în apropierea păduricii, că auzirăm deodată:

— Sus mâinile!

Drept răspuns, vizitiul smuci de hăţuri şi diligenţa se opri îndată. Apoi detunară împuşcături din toate părţile. Ne furişarăm repede afară din diligenţa.

La lumina lunei zărirăm de jur-împrejur călăreţi, care deschiseră un foc viu asupra noastră. Vizitiul, însoţitorul lui şi cei patru tineri săriseră jos din diligentă şi de pe cai şi se trântiseră la pământ. Făcurăm şi noi la fel şi începurăm să tragem.

Pongo, însă, se târî ca un şarpe în pădurice. Vroia să lupte cum ştia el. Aveam împotriva noastră cel puţin treizeci de bandiţi.

Din fericire veniră acum poliţiştii şi deschiseră focul, ceea ce-i făcu pe tâlhari să ne mai slăbească pe noi. Vizitiul scoase un ţipăt; fusese grav rănit şi nu mai putea trage.

Şi încă trei din însoţitorii transportului fură scoşi din lupta, treptat. Din rândurile poliţiştilor fură trântiţi jos de pe cai doi.

Deodată se auziră împuşcături dinspre dreapta şi gloanţele căzură în pădurice, printre bandiţi. Cei patru poliţişti care se

duseseră să aducă morţii din râpă se înapoiaseră şi acum intervenire în luptă.

Ivirea lor neaşteptată îi sperie pe bandiţi în prima clipă; suferiră câteva pierderi, apoi, însă, reluară lupta cu şi mai multă furie împotriva noului duşman.

Dinspre partea unde dispăruse Pongo, se auzea adesea un glas puternic, poruncitor. Acolo lupta, probabil, şeful bandei. În cele din urmă îl văzui şi eu o clipă, la lumina lunii. Era un individ uriaş, bărbos; tocmai întindea braţul spre cei patru poliţişti noi îi sosiţi şi răcni iar o comandă. Îl luai îndată la ochi, dar înainte de a putea trage el ridica braţele, scoţând un ţipăt înfiorător şi se rostogoli de pe cal.

Deodată, dinspre stânga, detuna o salvă puternică în rândurile bandiţilor. Vreo zece poliţişti noii sosiră pe câmpul de luptă şi hotărâră bătălia în favoarea noastră. Doisprezece bandiţi îşi întoarseră caii şi porniră ca vântul.

Ceilalţi erau care omorâţi, care răniţi. Poliţiştii aprinseră acum lămpile de buzunar şi la lumina lor, răniţii fura strânşi pe locul liber unde se afla diligenţa cu aur.

Credinciosul nostru camarad veni şi el după câteva clipe. Ţinea pe braţe un individ aproape tot atât de uriaş ca şi el. Îl zvârli la pământ şi zise liniştit:

— Aici, *Massers,* şef de la bandiţi.

Poliţiştii izbucniră în strigăte de triumf.

Unul în uniformă se apropiă acum noi şi luându-şi poziţia, zise:

— Domnilor, am fost trimişi de locotenentul Walker. Eu sunt sergentul Wilkens. Sunteţi rugaţi să poftiţi imediat la ferma domnului Bennet. Negrii au răpit de acolo toate femeile.

— Drace! scrâşni Marian. Asta e o mare ticăloşie. D-ta rămâi aici, domnule sergent? Ar fi păcat ca prizonierii să fie eliberaţi de tovarăşii lor.

— Ne înapoiem imediat cu toţii în tabără – spuse Wilkens – prizonierii vor fi legaţi pe caii liberi. Şi transportul de aur trebuie dus înapoi. Prea mulţi bandiţi au dispărut şi poate că vor da un al doilea atac.

Dădurăm o mână de ajutor la legarea pe cai a prizonierilor, cei mai grav răniţi fură vârâţi în diligenţă, noi ne aleserăm trei armăsari rămaşi fără stăpân, apoi, sub conducerea unui poliţist, pornirăm în galop spre ferma lui Bennet.

De departe încă văzurăm o lumină mare. Ardea un şopron, căruia îi dăduseră foc bandiţii negri. Când ajunserăm la fermă domnea o zăpăceală de nedescris acolo. Frângându-şi mâinile un bărbat mai în vârstă alerga de colo până colo şi-şi bocea cele două fiice. Acelaşi lucru îl făceau şi mai mulţi slujbaşi pentru soţiile lor. Îmi atrase atenţiunea un bărbat, care stătea liniştit şi privea ţintă la foc şi numai din când în când clătina capul.

Când sărirăm de pe cai, locotenentul Walker alergă spre noi.

— Domnilor strigă el – acum e acum! Negrii au luat cu ei toate femeile şi copiii. Poliţiştii mei negri trebuie să sosească îndată, se aflau în munţi când s-a dat aici atacul.

— Atunci să căutăm îndată urma! zise Marian cu hotărâre. Scoateţi lămpile de buzunar – Pongo al nostru va descoperi el încotro au plecat.

— Au fugit spre răsărit, acolo e o pădure deasă – zise Walker.

— Lasă ca-i găsim noi! spuse Marian. Poliţiştii ne urmară. Atunci bătrânul alergă spre prietenul meu şi-l apucă de braţ.

— D-ta eşti domnul Farrow! exclamă el. Walker mi-a vorbit despre d-ta. Adu-mi înapoi copiii – d-ta, numai d-ta poţi face, asta! Şi pe soţiile slujbaşilor mei precum şi pe doamna doctor Hagedorn trebuie s-o aduci înapoi!

— Firește, domnule Bennet – răspunse Marian – vom face tot ce ne va sta în putinţă. Am venit doar în Australia ca s-o caut pe doamna Ruth Hagedorn. Haideţi, băieţi!

V.
ÎN ASCUNZĂTORILE NEGRILOR.

PORNIRĂM LA DRUM. Lumina orbitoare a numeroaselor lanterne ne arata calea. Deodată se ivi înaintea noastră o făptură. Era bărbatul care privise liniştit la foc.

— Ce e cu soţia mea? întrebă el, agitat şi-l prinse pe Marian de braţ. Te-am auzit rostind numele ei.

— Aşa e, domnule doctor – răspunse Marian – am fost însărcinaţi să-i transmitem salutări. Din partea tatălui ei.

— Merg şi eu – strigă doctorul Hagedorn – cunosc obiceiurile băştinaşilor, astfel să v-aş putea fi de folos.

Trecurăm prin două păşuni, apoi începu pădurea deasă, în care se aflau ascunzătorile negrilor, înainte de a ajunge la ea, veniră din urmă cu treizeci de poliţişti.

Locotenentul Walker le strigă că noi eram ajutoare şi că urmau să dea ascultare ordinelor noastre. Apoi ajunserăm la pădure, în care ducea o urmă lată.

Sălbatecii nu avuseseră când să-şi şteargă urmele, astfel ca puturăm înainta repede.

Deodată urmele se răsfirară în trei părţi. Din asta puteam înţelege şi mai bine mâna albilor, care vroiau astfel să-i reţină pe urmăritori.

Locotenentul Walker zise deodată:

— Ah, acum ştiu: se vor fi retras spre aşa-zisele coline Garro – astea sunt nişte stânci care alcătuiesc un grup sălbatec, aproape de netrecut, la vreo jumătate de ceas de aici.

— Atunci va fi greu pentru noi să pătrundem acolo – zise Marian – fireşte că negrii vor apăra cu dârzenie şi, din nenorocire au femeile ca ostateci. Trebuie să ne folosi de vreun vicleşug.

— Da şi eu tot aşa mi-am spus – încuviinţa Walker – numai că nu ştiu cum să începem.

— În primul rând trebuie să împresurăm grupul de stânci, pentru ca nici un negru să nu poată scăpa – zise Marian – apoi va trebui să încercăm să pătrundem înăuntru. Daca Pongo al nostru o va lua înainte, atunci vom izbuti.

Locotenentul îşi instrui repede poliţiştii. Negrii urmau s-o ia înainte cu Pongo şi să închidă cercul în jurul grupului stâncos. Pongo să ne aştepte apoi la intrarea pe unde se putea trece mai uşor.

Dură trei sferturi de ceas până dădurăm de cei dintâi poliţişti. În faţa noastră se înălţau, în lumina argintie a lunii, blocuri uriaşe de stâncă de cel puţin douăzeci de metri înălţime, care zăceau înghesuite mult în altele.

Era într-adevăr un loc unde se putea ascunde şi apăra de minune o bandă. Întrebarăm pe cei doi negri despre Pongo şi aflarăm că el dispăruse într-o crăpătura mare dintre stânci. De sigur că vroia să caute ceva santinele, ca să le facă de petrecanie.

Locotenentul Walker şi poliţiştii albi deveniseră nerăbdători şi vroiau să pornească la atac. Cu greu îi puturăm stăpâni şi în cele din urmă se ivi Pongo dintr-o crăpătură de stâncă.

În fiecare mâna ţinea un trup nemişcat: veni repede spre noi şi-şi aruncă povara la pământ. Câţiva poliţişti se aplecară imediat şi le puseră cătuşe.

Prizonierii erau un negru cu trupul uns cu grăsime şi un alb, Pongo zise:

— *Massers* vine încet. Duşmanii stau toţi la foc, femei în peşterii din stânca, doi paznici înaintea ei. *Massers* trebuie aştepte până Pongo înhăţat paznici, apoi atacă.

Uriaşul se furişă spre crăpătură din stâncă şi noi îl urmarăm la mică distanţă.

Cu băgare de seamă dibuirăm drumul înăuntrul crăpăturii din stâncă. După ce făcurăm vreo douăzeci de paşi simţirăm lămurit miros de fum şi carne friptă.

În cele din urmă, văzurăm lumina focului şi dădurăm şi de Pongo, care se oprise. El se dădu puţin la o parte şi puturăm cuprinde cu privirea situaţia.

Pe fundul unei vâlcele rotunde, ardeau câteva focuri. Valea aceea era închisă de stânci. La un foc stăteau şase europeni care îşi treceau o sticlă din mână în mână – şi un negru australian. Era acelaşi pe care-l văzusem după atacul asupra camionetei.

În aceeaşi clipă Walker ne şopti:

— Negrul care stă la foc cu albii e Dwina; până acum un era baci peste ciobanii lui Bennet.

Pongo arătă spre o crăpătură întunecoasă de pe stânga. Acolo stăteau doi negri de pe trupurile cărora picura grăsimea. În mâini ţineau măciuci şi bumerang, aceasta din urmă fiind arma grozavă a australienilor.

Deodată se ivi îndărătul lor, în crăpătură, o femeie îmbrăcată într-o rochie deschisă, dar imediat paznicii se-ntoarseră şi ridicară, ameninţător măciucile. Scoţând un ţipăt de spaima, prizoniera se făcu nevăzută.

Europenii de lângă foc izbucniră în râs. Atunci Pongo şopti:

— Pongo merge acum. *Massers* atacă atunci când paznici doborâţi!

Iată-l numai la şase metrii încă de paznici. Şi atunci văzurăm, spre spaima noastră, cum cei doi Negri australieni se holbară la camaradul nostru, pentru ca apoi să ridice, şovăitori, măciucile lor.

Această şovăială fu pierzania lor. Cu răcnetul sau grozav de luptă, Pongo se năpusti asupra celor doi paznici şi, înainte ca el să poată face o mişcare, îi şi înhăţă.

Le ciocăni capetele cum ai lovi două nuci între ele, apoi îi zvârli cât colo printre negrii de la cel mai apropiat foc, care săriră în sus îngroziţi.

După aceea dispăru în crăpătura unde se aflau femeile prizoniere.

În aceeaşi clipă, când Pongo scosese răcnetul său, dădurăm şi noi buzna înainte. Poliţiştii deschiseră imediat focul.

Se stârni o larmă de nedescris. Urlând şi răcnind, făpturile negre săriră de pretutindeni, mulţi căzură doborâţi de gloanţele poliţiştilor, ceilalţi alergau zăpăciţi de colo până colo.

Apoi, însă, un glas poruncitor întrecu larma. Zadarnic încercai să-i văd pe albii care stătuseră la foc. Dispăruseră fără urmă, ca şi negrul Dwina.

Şi acum toţi negrii alergau spre un loc anumit şi înainte ca să ne dăm seamă ce aveau de gând, pieriră şi ei.

— Or fi având o ieşire tăinuită – zise Marian – repede după ei!

Sărind printre focuri ajunserăm curând la locul din peretele de stanca pe unde dispăruseră bandiţii. Într-adevăr, acolo se casca o crăpătură mare. Când Walker vru însă să dea buzna înăuntru, Marian îl opri:

— Ia seama – domnule locotenent! Bandiţii îşi vor fi acoperit bine retragerea. A...

Din crăpătură se auzi o izbitură înăbuşită, urmată de un vuiet grozav. Apoi pământul păru că se cutremură sub noi şi în clipa următoare gangul se nărui. Sărirăm repede în lături, ca să nu fim atinşi de pietrele ce zburau din toate părţile.

— Drace! exclamă Walker, când lucrurile se potoliră. Nu m-aş fi aşteptat la asta. Îţi mulţumesc, domnule Farrow, că mi-ai salvat viaţa. Ah, acum au să se ciocnească afară de cei câţiva paznici.

— Nu cred – zise Marian – seful bandiţilor n-o fi atât de mărginit. Gangul acesta, care ducea prin stâncă, o fi mergând pe sub pământ atât de departe, încât ei vor putea ieşi afară fără să se teamă de vreo sentinelă.

— Ai dreptate – încuviinţă Walker dezamăgit – ar şi fi trebuit s-auzim împuşcături, dacă bandiţii s-ar fi ivit într-adevăr, îndărătul stâncilor. Acum iar trebuie să gonim după ei.

— Vă vom ajuta şi noi – făgădui Marian – să vedem şi ce e cu femeile liberate. Pongo le va fi speriat grozav.

Nu era însă aşa, căci când merserăm înapoi, văzurăm înaintea peşterii din stâncă, unde fuseseră adăpostite femeile, pe Pongo căruia o femeie fermecătoare îi strângea mâna.

După ce ne apropiarăm, ea ne spuse:

— O, de sigur domnii Farrow şi Bertram. E Pongo al dv., mi-a şi povestit cine sunteţi. Şi am auzit şi citit multe despre dv.

— Doamna Hagedorn? întrebă Marian.

Dar înainte ca tânăra femeie să poată răspunde, doctorul se repezi şi o îmbrăţişă.

Pornirăm apoi repede îndărăt. Alături de noi mergea doamna Hagedorn, care ne întrebă de unde o cunoşteam. Marian se pricepu însă să ocolească răspunsul, spunând că Bennet îi povestise totul.

Fiicele acestuia se aflau şi ele printre cele salvate şi era mişcător să vezi bucuria cu care bogatul „prinţ al oilor” întâmpină pe cele două tinere, când, după două ceasuri, ajunserăm la fermă.

Era târziu în noapte, cu toate acestea domnea mare însufleţire în lagăr. Ne duserăm acolo, cu răniţii pe care îi luasem din ascunzătoarea bandiţilor.

Cel dintâi ne ieşi înainte Lionel Pearce.

Ne strânse mâinile şi zise:

— Domnilor, nevinovăţia mea a fost dovedită. Şi asta v-o datorez dv., cu deosebire lui Pongo. Şeful bandiţilor, care condusese atacul asupra transportului de aur, e Hopkins acela de care vă povesteam. Pongo i-a frânt şira spinării, când l-a dat jos de pe cal. A mărturisit că l-a ucis pe cumnatul meu. Şi-a mai trădat şi numele adevăratului şef al bandiţilor: omul se numeşte Connor Barring.

În cursul nopţii albii pe care îi prinserăm întăriră spusele lui Hopkins. Dar nu puturăm scoate de la ei unde era ascunzătoarea principală a bandei. Un tânăr însă, pe care Walker îl ameninţă cu spânzurătoarea, strigă:

— Duceţi-vă spre Nord, spre lacul Eyre şi crăpaţi acolo.

Cu asta ne trădase ascunzătoarea bandei.

*

* *

A doua zi dimineaţa Marian vorbi cu tânăra doamna Hagedorn. Ea fu adânc îndurerata aflând de moartea părintelui ei.

Marian îi predate jurnalul cu însemnări şi caseta, pe care contele ni le dăduse în America.

Apoi îi spuse despre comoara pe care o depusesem pentru ea în Buenos Aires. Şi când i se mai potoli durerea, ne zise că soţul ei îşi va putea realiza acum marea lui dorinţă; crearea unui sanatoriu pentru săraci.

Mai ramaserăm trei zile în lagăr. Trupa care vroia să ne însoţească în urmărirea bandiţilor, trebuia să fie bine echipată mai întâi, căci nu se ştia cât va dura expediţia.

Erau douăzeci de poliţişti albi şi tot atâţia negri. Chiar dacă numărul acesta era mic faţa de forţele duşmane, mai mulţi oameni nu puteam lua. Lagărul şi ferma trebuiau păzite mereu pana ce bandiţii vor fi stârpiţi cu desăvârşire.

Petrecuţi o bucată bună de drum de locuitori, pornirăm călare spre Nord ca să-l prindem pe Connor Barring şi pe oamenii săi. Aventurile pe care le-am întâmpinat ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ÎN AUSTRALIA.**

În numărul următor:

MÂNCĂTORII DE OAMENI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

[1] „Globtrotter” corespunde cuvântului românesc „vântură-lume”, (n. tr.).

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 38